

Tijdschrift voor Tandheelkunde

AUG.-SEPT. 1934

XLI JAARGANG AFLEVERING 8-9

CAVEANT CONSULES !

Een van de doelstellingen sinds de oprichting van de Maatschappij, vastgelegd in haar statuten, betreft de bestrijding van de onbevoegde uitoefening der tandheelkunde. Meer dan eens is de opmerking gemaakt, dat deze bemoeiing zich ook diende te richten tegen de *onbehoorlijke* uitoefening der praktijk, maar deze uitwas is, hoewel zij evenzeer schade berokkent aan een goede tandheilkundige voorziening en afbreuk doet aan het aanzien van het beroep, van geheel ander karakter. Om deze zooveel mogelijk tegen te gaan, heeft de Maatschappij een stel voorschriften inzake het beroepsfatsoen ontworpen en ingevoerd, anderzijds is in ernstige gevallen wellicht iets ten goede te verwachten van de toepassing van de wet op het medisch tuchtrecht.

Wat de onbevoegde uitoefening aangaat, zouden de desbetreffende wettelijke bepalingen meer dan voldoende zijn geweest om deze tegen te gaan, zoo zij naar behooren waren toegepast. Dat het daaraan heeft ontbroken, is ons bij ervaring maar al te goed bekend!

Deze lijdelijke houding van de overheid in den loop der jaren heeft zelfs gediend als basis voor een beroep op door den tijd „verkregen rechten”, welke „rechten” de oorsprong zijn geworden van een reeks wettelijke voorzieningen, die in laatste instantie tot de creatie der „tandheilkundigen” hebben geleid.

Van regeeringszijde is bij verschillende gelegenheden nadien verzekerd, dat de kwestie der tandtechnici hiermede zou

zijn afgedaan. Of zulks inderdaad het geval is, vermogen wij niet te beoordeelen, al ziet het er wel naar uit, dat de regeering voornemens is maatregelen te treffen tegen de nieuwe schare onbevoegden, die middelerwijl is opgekomen en tot heden ongehinderd aan het werk is.

Hoezeer intusschen de halfslachtige houding der overheid deze lieden aanmoedigt en sterkt in hun overtuiging dat de tandheelkunde open staat voor iedereen, die er de kost mee wil verdienen, moge blijken uit onderstaande circulaire, ons dezer dagen toegezonden en gericht aan alle loontrekkende tandtechnici:

Geachte Collega's,

Wij berichten U hiermede de oprichting van een Vereeniging genaamd: „Nederl. Bond van Zelfstandig gevestigde Tandtechnici”.

Doel van dezen Bond is voornamelijk het organiseeren van cursussen *ook* op tandheelkundig gebied. Aan degenen, die deze Cursussen met vrucht gevolgd hebben, zal een diploma worden uitgereikt. Daarnaast zal, onder leiding van een bekend advocaat-procureur, bij Regeering en Volksvertegenwoordiging een actie worden ingesteld om aan dit diploma de geheele (of althans gedeeltelijke) bevoegdheid te verleenen tot uitoefening der tandheelkunde zooals dit reeds in bijna alle landen van Europa en Amerika het geval is.

Het spreekt vanzelf, dat wij in onze actie sterker zullen staan, indien het ons mogelijk is *alle* belanghebbenden in onzen Bond te organiseeren. Het gaat hier toch niet om een gewone vakorganisatie, maar er staan hier voor ons allen levensbelangen op het spel. Daarom zouden wij het met vreugde zien, indien U, en Uw collega's in Uw omgeving zich als lid van onzen Bond opgeven.

Uit den aard der zaak zullen de door ons te voeren actie's tamelijk veel kosten met zich brengen, daarom is dan ook in de Statuten opgenomen, dat ieder lid bij intrede een bedrag ad f 25.— stort. Voor leden welke zich *na* 16 September van dit jaar opgeven wordt dit bedrag verhoogd tot f 100.—. Indien gewenscht is deze intrede-som echter ook in gedeelten te betalen. Voorts is de contributie bepaald op f 2.50 per week.

Ter nadere toelichting diene nog, dat ons „plan de campagne” niet op losse schroeven is opgezet, doch dat wij geheel als richtlijn hebben aangenomen het advies, in Februari van dit jaar uitgebracht door de „Staatscommissie tot onderzoek van het tandtechnikersvraagstuk in Nederland”, zoodat onze actie dus zeer zeker een groote kans op succes heeft.

Alleen is daarvoor noodig (wij herhalen het nog eens *dringend*) een krachtige aaneensluiting van *alle* belanghebbenden.

Wij sluiten hierbij in, een convocatie voor onze op a.s. Zaterdag te houden algem. ledenvergadering en vertrouwen U daar als lid te mogen inschrijven.

Wij zouden de tandheekkundige voornemens dezer vrijmoedige en optimistische vereeniging, wier werkzaamheid gebaseerd is op het rapport eener denkbeeldige staatscommissie, met een glimlach zijn voorbijgegaan, ware het niet dat het verleden tot oplettenheid noopt. Temeer waar soortgelijke klanken waren te vernemen in een pleidooi van Mr. J. E. W. Duys, die eenige weken geleden voor het gerecht te Utrecht een onbevoegde verdedigde, indertijd voor het examen voor tandheekkundige afgewezen, en onder beroep op de bekwaamheden(!) van zijn cliënt niet alleen de clementie van den rechter inriep voor de ten laste gelegde overtreding, doch bij voorbaat ook voor komende recidive! In de Volksvertegenwoordiging zal deze ijveraar voor goede tandheekkundige hulp aan het volk de „aangelegenheid” weer ter sprake brengen, want — zoo lezen wij in het U. D. van 27 Juni j.l. — „hiermee is een groot volksbelang gemoeid. Menschen als verdachte hebben zeer veel bijgedragen tot het ontstaan der conserveerende tandheekkunde. Vroeger werd er maar op goed geluk getrokken. Laat niet vergeten worden, dat het werk van den tandarts voor 10% uit wetenschap, voor 90% uit vakmanschap en routine bestaat. En dan nog het belangrijkste. De prijs waarvoor zij werken is aanzienlijk minder dan die der artsen; dat het laten conserveeren van het gebit onder het volk is doorgedrongen, komt door deze groep van mannen.”

Het economische argument moge aanlokkelijk klinken, het wordt helaas teniet gedaan door een betoog van denzelfden Mr. Duys te anderer plaatse, waarin hij een aangevochten hoog honorarium verdedigde op grond van het feit, dat de betreffende praestatie niet van een eenvoudig tandarts doch van een „tandheeskundige” stamde!

De kwakzalverij is niet een woekerplant op de tandheeskunde alleen, maar wel wordt deze er het zwaarst door bezocht, ook in andere landen. Het streven om er officieele bescherming aan te verleen door regelingen van hoogerhand, heeft haar bestaansrecht erkend en den groei aangewakkerd. Dat de Maatschappij reeds in den aanvang van haar bestaan zich de bestrijding ten doel stelde, kwam niet voort uit concurrentievrees; haar leden kon de veronderstelde mededinging financieel niet deren. Maar men maakte front tegen de misstanden, die er het gevolg van waren en inzake het mondhygiënisch inzicht der massa bedierven, hetgeen met groote moeite was bereikt. Voor het heden geldt dit onverminderd in dezelfde mate, waarbij thans nog komt dat, gegeven de toevloed van jonge tandartsen, de gestadige groei van deze groep onbevoegden ook nog andere gevaren van niet minder ernstigen aard in zich bergt.

Wij hebben reden om te gelooven, dat dit ook door de betreffende autoriteiten wordt ingezien. Maar op de georganiseerde tandheeskunde rust de plicht om — voor zoover dit binnen haar bereik ligt — het kwaad zelf te keeren. Geconstateerd is, dat in vele gevallen deze lieden het bestaan mogelijk wordt gemaakt doordat de basis van hun inkomsten wordt gevormd door hun technische werkzaamheid voor tandartsen.

De Maatschappij is thans bezig om hieraan langs den weg eener organisatorische regeling een einde te maken op een wijze, die een bevredigende oplossing voor de daarbij betrokken partijen in uitzicht stelt. Zij behoeft daartoe echter de actieve medewerking van alle leden, die zoo noodig met sleur en gemakzucht zullen moeten breken om den gesignaleerden toestand snel te liquideeren!

RED.